

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sklep Pdp 210/2019

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2019:PDP.210.2019

Evidenčna številka: VDS00023188

Datum odločbe: 28.03.2019

Senat: Valerija Nahtigal Čurman (preds.), dr. Martina Šetinc Tekavc (poroč.), Jelka Zorman Bogunovič

Področje: CIVILNO PROCESNO PRAVO - DELOVNO PRAVO - JAVNI USLUŽBENCI

Institut: zavrženje tožbe - sodno varstvo - prekluzivni rok - transformacija pogodbe o zaposlitvi za določen čas v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas - javni uslužbenec

Zveza: ZDR-1 člen 200, 200/3.. ZJU člen 24, 25.

Jedro

V primeru, če delavec po prenehanju *delovnega razmerja* uveljavlja transformacijo pogodbe o zaposlitvi za določen čas v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, prične 30-dnevni rok za sodno varstvo teči od izteka časa, za katerega je bila sklenjena zadnja pogodba o zaposlitvi za določen čas, in s tem od prenehanja *delovnega razmerja*.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se izpodbijani sklep potrdi.

II. Stranki vsaka sami krijeta svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom zavrglo tožbo, vloženo 23. 11. 2018 in dopolnjeno 5. 12. 2018 (I. točka izreka). Odločilo je še, da vsaka stranka sama krije svoje stroške postopka (II. točka izreka).

2. Zoper sklep vlaga pritožbo tožnica zaradi vseh pritožbenih razlogov. Predlaga spremembo sklepa tako, da se zahtevku ugodi v celoti, oziroma njegovo razveljavitev in vrnitev zadeve v novo sojenje. Navaja, da je tožbo vložila pravočasno. Meni, da bi sodišče prve stopnje moralo upoštevati, da je tožnica javna uslužbenka in uporabiti specialni predpis - Zakon o javnih uslužbencih. Sklicuje se na 24. člen ZJU. Navaja, da pisnega

sklepa tožene stranke o zahtevi za odpravo kršitev s pravnim poukom ni nikoli prejela. Sklicuje se na 13. 10. 2018 vloženo pritožbo in zahtevo za varstvo pravic, o kateri tožena stranka ni odločila s sklepom, ampak zgolj z dopisom, kar je pravno nedopustno. Zatrjuje, da sta tako tožena stranka kot sodišče spregledali določbo tretjega odstavka 24. člena ZJU, ki izrecno ureja izjemo, vezano na prenehanje *delovnega razmerja*. Navaja, da je bila prikrajšana za uveljavljanje svojih pravic po delovnopravni zakonodaji in po ZJU, saj je šele z dnem, ko se je iztekla zadnja pogodba o zaposlitvi za določen čas, izvedela, da ni več v delovnem razmerju pri toženi stranki. Če bi obveljalo izpodbijano stališče, bi bila po njenem mnenju v vsakem primeru brez statusa zaposlitve, če ji pogodba za določen čas poteče in bi bila v vsakem primeru prikrajšana za sodno varstvo in pritožbo oziroma zahtevo za odpravo kršitev. Navaja, da je bila pahnjena v brezizhodni pravni položaj, saj po prenehanju *delovnega razmerja* in v primeru, da delodajalec ne izda sklepa o odločitvi glede pritožbe oziroma zahteve za odpravo kršitev, nima več pravice do sodnega varstva, saj ji je rok po 30 dneh, šteto od dneva poteka zadnje pogodbe o zaposlitvi, že potekel. Navaja, da vnaprej (na zalogo) ni smiselno vlagati pritožbe niti zahteve, če se sploh ne ve, ali bo še zaposlena ali ne. Dalje se sklicuje na 25. člen ZJU in ponavlja, da ni prejela nobenega sklepa, zaradi česar se ni mogla pritožiti, rok za vložitev tožbe na delovno sodišče pa je tekel. Zatrjuje neenakopravni položaj v razmerju do ostalih javnih uslužbencev, katerih delodajalec je s sklepom odločil o njihovih pravicah. Meni, da usoda javnega uslužbenca ne bi smela biti odvisna od samovolje in arbitrarnosti ter pasivnosti delodajalca, ter da bi rok za vložitev tožbe moral začeti teči od dneva, ko je za odločitev oziroma stališče delodajalca javni uslužbenec izvedel. Navaja, da je spoštovala 30-dnevni rok, saj je tožbo vložila v odprtem 30-dnevem roku po prejemu stališča delodajalca (odločitev delodajalca 23. 10. 2018, tožba vložena 23. 11. 2018). Sklicuje se na odločitev Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 170/2017.

3. Pritožba je bila vročena toženi stranki, ki nanjo odgovarja, predlaga njeno zavrnitev in priglaša stroške odgovora na pritožbo.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je izpodbijani sklep preizkusilo v okviru pritožbenih razlogov in razlogov, na katere pazi po uradni dolžnosti po drugem odstavku 350. člena v zvezi s 366. členom Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl. - ZPP). Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti.

6. V predmetni zadevi je sodišče prve stopnje zavrglo tožbo tožnice, ker je ni vložila v prekluzivnem roku iz tretjega odstavka 200. člena Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 21/2013 - ZDR-1). Ugotovilo je, da je bila tožnica v delovnem razmerju pri toženi stranki na podlagi več pogodb o zaposlitvi za določen čas od 5. 9. 2012 do 14. 9. 2018, ko ji je prenehalo s potekom časa, za katerega je bila sklenjena zadnja pogodba o zaposlitvi za določen čas. Zavzelo je pravilno stališče, da če delavec po prenehanju *delovnega razmerja* uveljavlja transformacijo pogodbe o zaposlitvi za določen čas v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, prične 30-dnevni rok za sodno varstvo teči od izteka časa, za katerega je bila sklenjena zadnja pogodba o zaposlitvi za določen čas, in s tem od prenehanja *delovnega razmerja*.

7. Neutemeljena je pritožbena navedba, da je sodišče prve stopnje spregledalo, da je bila tožnica javna uslužbenka. Pravilno je zapisalo, da javnemu uslužbencu, za katerega se uporablja celoten Zakon o javnih uslužbencih (Ur. l. RS, št. 56/2002 in nasl. - ZJU), preneha delovno razmerje za določen čas zaradi poteka tega časa, zato po prenehanju *delovnega razmerja* ni podlage za uveljavljanje predhodnega varstva (vložitve zahteve in nato pritožbe) po določbah 24. člena in 25. člena ZJU. Glede na to je pravilno na podlagi 5. člena ZJU uporabilo 200. člen ZDR-1 in tožbo, ki je bila vložena 23. 11. 2018, kot prepozno zavrglo.

8. Zavzemanje tožnice, da bi v predmetni zadevi lahko rok za sodno varstvo začel teči šele od odločitve tožene stranke o njeni pritožbi in zahtevi za varstvo pravic z dne 13. 10. 2018, ni utemeljeno. Tožnici se je delovno razmerje pri toženi stranki izteklo 14. 9. 2018, pritožbo in zahtevo za varstvo pravic pa je vložila 13. 10. 2018, torej že po prenehanju *delovnega razmerja*. Zahteva za uveljavljanje predhodnega varstva pri delodajalcu po določbah 24. in nadaljnjih členov ZJU, je upravičena le v času trajanja *delovnega razmerja*. Po tem, ko delovno razmerje že preneha, vlaganje zahtev za odpravo kršitev in odločanje s pisnimi sklepi ni niti smiselno niti predvideno. Sodišče je v zvezi z uveljavljanjem pravice do transformacije *delovnega razmerja* za določen čas v delovno razmerje za nedoločen čas, že zavzelo stališče, da je predhodna pritožba pri delodajalcu v smislu 25. člena ZJU procesna predpostavka za vložitev tožbe le v tistih primerih, ko delavec uveljavlja transformacijo v času trajanja *delovnega razmerja* (prim. z odločbama Vrhovnega sodišča opr. št. VIII Ips 532/2008 z dne 25. 5. 2010 in VIII Ips 515/2007 z dne 11. 5. 2009, ter odločbama pritožbenega sodišča opr. št. Pdp 879/2017 z dne 23. 11. 2017 in Pdp 758/2017 z dne 26. 10. 2017). Tožnici pogodba o zaposlitvi za določen čas ni prenehala na podlagi sklepov oziroma odločitve delodajalca ampak zaradi izteka časa, zato je lahko po prenehanju *delovnega razmerja* transformacijo *delovnega razmerja* za določen čas v delovno razmerje za nedoločen čas uveljavljala v skladu s 5. členom ZJU neposredno na podlagi tretjega odstavka 200. člena ZDR-1, po katerem lahko delavec zahteva ugotovitev nezakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, drugih načinov prenehanja veljavnosti pogodbe v roku 30 dni od dneva vročitve oziroma od dneva, ko je izvedel za kršitev pravice pred pristojnim delovnim sodiščem. Gre za direktno sodno varstvo, ki pa ga tožnica v predpisanem prekluzivnem roku ni uveljavljala, saj je tožbo vložila po preteku 30 dni od prenehanja *delovnega razmerja*.

9. Tožnica se neutemeljeno sklicuje na sodbo Vrhovnega sodišča opr. št. VIII Ips 70/2017 z dne 5. 12. 2017, saj se nanaša na v bistvenem drugačno dejansko stanje. Tožniku v navedeni zadevi namreč delovno razmerje ni prenehalo zaradi poteka časa, tako kot tožnici, ampak zaradi izredne odpovedi.

10. Druge pritožbene navedbe za odločitev niso pravno odločilne, zato pritožbeno sodišče nanje skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP ne odgovarja.

11. Ker niso podani pritožbeni razlogi in ker pritožbeno sodišče tudi ni našlo kršitev, na katere pazi po uradni dolžnosti, je pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno ter kot pravilen in zakonit potrdilo sklep sodišča prve stopnje (2. točka 365. člena ZPP).

12. Tožnica s pritožbo ni uspela, zato skladno z določbo prvega odstavka 154. člena v povezavi s prvim odstavkom 165. člena ZPP sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

13. Tožena stranka sama krije stroške odgovora na pritožbo v skladu z določbo petega odstavka 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (Ur. l. RS, št. 2/2004 in nasl. - ZDSS-1).

Datum zadnje spremembe: 21.06.2019